

Les construccions, l'arquitectura i la pintura egípcia

Els egipcis van ser uns marevellous constructors, hi ha un enorme quantitat de monuments, però els més antics que es coneixen són les tombes. Unes de les coses més importants d'Egipte que hi destaca, són les piràmides. Hi ha un centenar d'aquestes, però les tres més grans són les de Keops, Kefrén i Micerinos.

Les construccions religioses constitueixen quasi la totalitat de les obres arquitectòniques que es conserven. Els únics recursos per a construir les piràmides eren la corda, la palanca i molta pedra i fang.

No està ben establerta la naturalesa del simbolisme que hi ha en les construccions funeràries, però en els temples el tema és relativament clar. L'orientació teòrica de la majoria dels temples és d'Est a Oest. La part més important del temple principal és la sala columnada, que simbòlicament, la sala és el santuari de la creació.

Les àrees interiors tenen el terra més elevat i el sostre més baix que la sala columnada i al voltant del santuari hi ha un cert nombre d'habitacions, relativament d'un tamany petit.

Encara que els estris dels egipcis eren pocs, el seu enginy i perseverància eren extraordinaris. Necessitaven l'esforç de cents d'homes que arrossegaven grans blocs de pedra, els equips d'arrossegament utilitzaven cordes teixides amb papirs. Era una feina llarga i dura en la que centenars de persones hi tenien que col·laborar.

La pintura egípcia és un testimoni de una marevollosa interpretació de l'harmonia dels colors. Els matius són quasi sempre convencionals, com ho és quasi sempre el dibuix. El traç és de notable habilitat, els artistes egipcis van ser admirables decoradors.

La pintura aconsegueix el seu efecte mitjançant la línia i el color, aquesta es va emprar en les tombes privades, per economitzar, quan l'obra no era permanent... però encara que la pintura ocupés un lloc secundari, existeixen moltes obres pictòriques, en que les tècniques emprades, van estimular als artistes a treballar amb major llibertat el relleu.

En la major part de les pintures contenen textos jeroglífics que poden comentar l'escena, proporcionant informació no pictòrica, o poden establir-se sobre el component visual, tal com s'estableix en alguns relleus de temples.

Els Deus Egipcis

En el poble egípciu practicaven la zoolatrà, creïen en l'encarnació en animals. Cada Deu tenia una dona i un fill, també se l'hi atribuïa una història pròpia. Eran representats amb forma humana o animal, o bé amb forma mixta: mitad animal, mitad humana.

Deus del Nil són:

La triada elefantina: És considerada la més antiga, es va originar a la ciutat d'Elefantina.

Khnum: Deu de la fecunditat. Apareix representat en forma humana i cap de carner cobert per dos

Satis: Primera dona de Khnum, divinitat local, significava La Poderosa.

Aunquis: Segona dona de Khnum i germana de Satis, es considerava com la personificació de les aigües del Nil.

La triada Menfis: Anomenat Ptah, és l'amo del destí i creador del univers, també va crear la alma de cada ser. Tenia un poder més elevat que el d'un altre Deu.

Sekhmet: Dona de Ptah, es una deesa guerrera. Simbolitza el calor destructor de el sol.

Nefertem: Fill de Sekhmet, significa el Deu solar del Baix Egipte. Porta sobre el cap una flor.

Sobk: El Deu cocodril, va ser la deïtat principal entre les moltes que representaven al cocodril.

Renenut: Deesa que procedeix de la inundació del Nil, simbolitza la nutricio.

Renpet: Era la deesa de les estacions, de la juventut i de la duració del pas del temps.

La triada d'Amon: Personificava les diferents qualitats dels restants deus, podia obtenir la forma que ell desitjés.

La doctrina cosmogònica de Herópolis

Nun: És la personificació del Oceà Primordial, d'on van sorgir els elements de la creació. La seva dona es Naunet.

Amon: Representava l'aire, era el Deu del aire i del vent.

Kuk: Simbolitza la foscor, la seva dona era anomenada Kauket.

Hun: Junt amb la seva dona Hauhet interpretaven el que no tenia fi.

Els quatre Deus eren representats amb cap de granota, i les quatre Deeses eren representades amb cap de serp.

Els mits solars

Atum: Deu primitiu d'Heliópolis, el seu nom va ser interpretat com El Complet. Se'l va anomenar pare dels Deus.

Khepera: També va ser un Deu primitiu, el van transformar en un Deu Solar.

Harakhte: Va representar el sol en el seu viatge diurn d'un horitzó a un altre.

Tefenet: Representa la Deesa de la pluja. Va compartir el seu caràcter solar amb el seu marit.

Geb: Forma junt amb Nut la segona parella i es contraoposa amb la seva companya com Deu de la Terra.

Nut: Deesa del cel nocturn, se la va considerar la protectora dels morts.

Athor: Deesa, a vegades definida com la gran vaca del cel que va crear el món i el sol, també simbolitza la terra mare. Es va convertir en una divinitat funerària.

Osiris: Deu agrícola, després va ser considerat deu dels morts. Amb la capacitat de morir o resucitar. També va ser un símbol del Nil.

Las columnas egipcies

Les columnes no només es van emprar com elements constructius per a aguantar les estructures, sinó que també es va fer servir per a decorar.

Les més comuns eren la Papiriforme (oberta o tencada), la Lotiforme i la Hathórica. Generalment eren monolítiques.

Fig.1–Campaniforme o Papiriforme Oberta

Es va emprar en saqqara, es componde d'un fust llis, generalment decorat amb inscripcions i un capitell en forma de flor de papir obert.

Fig.2–Campaniforme o Papiriforme Tencat

Té el fust fasciculat i un capitell en forma de flor de papir tencat.

Fig.3– Palmiforme o Dactiliforme

Té el fust llis, la base circular i el capitell en forma de ramillet de palmes aixecades.
(Temple de Unes en Saqqara).

Fig.4– Lotiforme

De fust fasciculat format per quatre o sis talls de lot de secció semicircular. El capitell està format per les cuatr o sis flors dels talls.

Fig.5– Hatórica o Columna Sistro

Té la base circular, el capitell està format per un Dau de pedra que descansa sobre el cap de la Deesa Hator.

La vida del faraó i la seva familia

El faraó era el representant dels deus sobre la terra, i la seva imatge s'assemblava a la del Deu Horis. Quan el faraó moria, s'asimilava a la figura del Deu Osiris.

La jornada d'un rei egipci s'aïllava regulada fins en els més petits detalls. Tant en la seva vida pública com en la privada, estava organitza seguint un estricte i rigurós ceremonial.

El seu temps el repartia entre las audiencies i els judicis, la caça i la guerra, el paseig i els plaers.

El despertar del faraó era una gran cerimonia. En el faraó li preocupava bastant el seu aspecte físic; per això es posava en mans d'un barber i de una persona que li fes la manicura.

Tenia que vestir molt elegantment, amb un traje; la faldilla shenti, curta, amb una peça trepezoidal en el centre. Mai apareixia en públic amb el cap descobert, es posava una peluca, i a sobre el nemes amb la serp ureo.

Portava collars, pectorals i pulseras, calçava sandalies o caminava descalç. Per el matí llegia el correo, despres ofrenia un sacrifici i escoltava les pregaries del sacerdot.

El faraó tenia que està al corrent de tots els aconteixements, dictava respostes i convocava al consell.

Era l'amo de totes les terres, era el símbol d'unitat del país i un déu per els subdits, la seva autoritat era incontestable.

El faraó garantia l'ordre i la justícia a l'interior del regne i la defensa contra els exèrcits enemcs. El seu poder es basava en el control i en el monopoli del comerç exterior, ell era la llei i la justícia.

Tenia uns consellers que li administraven justícia i li practicaven la ciència, aquests consellers eran anomenats sacerdots.

El seu deure més important era manifestar agraïment als deus: restaurava monuments, construïa nous santuaris i estatuas. Supervisava i vigilava el compliment de les seves ordres.